

Chương 15

Mối Quan Hệ Chân Thật Giữa Cô Và Anh (3)

Buổi tối tụ họp bạn học, nói ra cũng chỉ là buổi gặp gỡ giữa vài cá nhân. Trong hai mươi mấy người, chỉ có vài người học ở học viện luật Penn. “TK, vẫn là Trung Quốc tốt hơn, nơi nơi đều là những con người mắt đen tóc đen làm người ta có cảm giác thân thiết, còn có tiếng Trung trăm đường lát léo,” La Tử Hạo ôm vai Cố Bình Sinh: “Nùng hảo, lai tắc phạt?” (Chào, cậu có khỏe không?)

“Thật xin lỗi, nửa câu sau của cậu tôi không hiểu gì đâu.” Anh ngồi trên sofa gần ban công.

La Tử Hạo là bạn tốt từ nhỏ đến lớn của anh, sau khi tốt nghiệp trung học thi vào Yale nhưng không đến một năm thì nghỉ học. Lúc đó Yale cưỡng chế một nữ sinh Trung Quốc thôi học, với lí do tiếng Anh của sinh viên này không chuẩn như người Mỹ. Là một người có chủ nghĩa yêu nước sâu sắc như thế, La Tử Hạo lập tức tham gia vào đội ngũ biểu tình phản đối việc này, mặc dù người trong cuộc đã chấp nhận chuyển khoa, tiếp tục học tiến sĩ, nhưng anh ta vẫn phát tay áo xin nghỉ học. Chuyển sang học viện Penn rồi cuối cùng ở lại học viện. Sau đó anh quen Triệu Nhân, đính hôn, rồi lại chia tay. Miệng thì nói gì mà không nghĩ tới chuyện về nước, thật ra là áy náy, muốn đợi Triệu Nhân kết hôn mới dám trở về. Nhưng anh ta cũng rất có bản lĩnh, có thể dây dưa cho đến tận bây giờ nhưng vẫn có thể vui cười thân thiết như không.

Bên ngoài trời vẫn đang mưa to, trên ban công đã có bóng người. Ở đây, xuyên qua cửa sổ sát đất, có thể thấy cầu Bạch Đệ lập ló ngay dưới chân. Cái bóng trên ban công là một đôi tình nhân, khi thì ôm nhau khi thì lại tách ra. Anh bỗng nhớ đến ánh mắt vào buổi chiều ở trên xe taxi. “Tôi hỏi cậu, sao hai người còn chưa đến với nhau vậy? Tôi tưởng nhớ tổ quốc vĩ đại, nhớ sông núi quê hương mình, chỉ chờ các cậu kết lương duyên là vinh quy bái tổ thôi.”

“Ai?” Anh hỏi lại.

“Triệu Nhân đó,” La Tử Hạo đưa rượu cho anh, thấy anh lắc đầu, lập tức gọi người mang nước đá cho anh, “Tôi không phải đã sớm nói với cậu rồi còn gì, lúc đầu là cô ấy nhìn trúng cậu, nhưng lại lui một bước coi như mắt mù mà chọn tớ. Kết quả đường ai nấy đi, làm người yêu cũ của cô ấy, tôi có trách nhiệm nói điều này, ba bốn năm nay cô ấy vẫn cô đơn một mình đó.”

Bố mẹ La Tử Hạo là người phương bắc, tiết tấu nói chuyện rất nhanh. Cố Bình Sinh miễn cưỡng mới đuổi kịp ý trong lời nói của người bạn này, sau đó khẽ cười, không nói chuyện nữa.

“Đừng có im lặng,” tay không cầm ly rượu của La Tử Hạo bắt chợt khoác lên vai anh, thấy anh nghiêng đầu nhìn mình, mới tiếp tục nói, “Cậu về nước lại đến Thượng Hải còn gì, không phải là muốn mà còn chối đấy chứ?”

“Cậu đã từng thấy mình muốn lại còn chối sao?” Cố Bình Sinh tự động xem nhẹ những ý khác trong câu nói lộn xộn của người bạn.

La Tử Hạo lấy từ túi ra một điều thuốc, ngậm trong miệng, hàm hồ nói, “Tôi chỉ mang áy náy trong lòng, các cậu mới là duyên trời định.”

Cố Bình Sinh không nghĩ dưới ánh đèn mờ mịt gần như không thấy rõ biểu tình trên khuôn mặt người khác mà cùng hấn thảo luận vấn đề này. Trước khi nghỉ học ở học viện Luật Penn, anh từng thử cùng anh ta nói về đề tài quan hệ nam nữ này, giờ nghĩ lại vẫn thấy khổ không thể nói được. Hoàn cảnh tạo nên con người, nhất là quan điểm về tình yêu và hôn nhân.

La Tử Hạo bắt đầu bày tỏ nỗi nhớ nhà sâu sắc của bản thân mình, nói liên mom giống như đàn bà. Anh dựa vào ghế sofa, nhìn anh ta nói trong chốc lát, lại nhìn cảnh đêm. Hai bóng người vừa nãy cũng đã biến mất. La Tử Hạo cảm thấy buồn chán, vỗ lên cánh tay anh. Vừa thấy anh quay đầu, anh ta lại bắt đầu làm nhảm tiếp. “Tình hình học hành của mấy người trẻ tuổi nước mình bây giờ thế nào?” Anh ta bắt đầu nói không bờ bến, ngay cả chuyện không liên quan đến mình cũng muốn nói.

“Tư chất cũng không tồi.”

“Còn tư sắc cũng không tệ lắm sao?” Lại bắt đầu... Chưa đến ba câu lại nói đến đề tài đó. Hứng thú của anh cũng mất hết.

“Trên thế giới, vẫn là phụ nữ Trung Quốc xinh đẹp, thanh thoát như một bức tranh thủy mặc, mũi không quá cao, miệng không quá rộng, mắt cũng không sâu như đầu lâu, làm cho người ta cảm thấy nửa đêm gặp quỷ,” lòng yêu nước của La Tử Hạo lại bùng nổ, “Cậu biết không, không đúng, cậu hẳn là biết, tôi từng nói tới kiểu mẫu phụ nữ mà tôi thích. Đôi mắt đen trắng phải thật rõ ràng, ở đây,” anh ta dùng tay không cầm thuốc chỉ vào khoe mắt mình, “phải kéo vào thật sâu, lúc cười đôi mắt cong lên, hay lắm.”

Đồng Ngôn. Anh chỉ nhớ đến cô. Giống như cô chính là kiểu mà La Tử Hạo nói.

“Cậu đã từng thích sinh viên của mình chưa?” Anh đột nhiên hỏi.

“Có chứ. Không thể kiểm chế được cậu hiểu không?” La Tử Hạo đang muốn nhớ lại, anh đã đứng dậy. “Ồ này? Không nghe nữa à?” La Tử Hạo không biết mình là một con người dở hơi thế nào, lại cứ nói về phụ nữ đối với một người

cực kỳ cẩn thận trong quan hệ nam nữ. Anh ta khẳng định mình tuyệt đối chỉ thích ôn hương nhuyễn ngọc khác phái, nhưng với Cô Bình Sinh thì không biết vì lý do gì mà cứ chấp nhất như vậy?

Hôm nay là thứ sáu. Qua cuối tuần thì chỉ còn 9 tuần, 63 ngày.

Năm đó khi học cấp 2 không thể yêu đương, mình lại một lòng một dạ yêu sớm. Bây giờ học đại học, cuối cùng cũng có thể danh chính ngôn thuận công bằng công khai yêu đương, lại phát hiện đã thích giảng viên của mình... Đồng Ngôn, mày còn có thể dừng lại được không?

Trời mưa suốt một tuần, trong phòng học cũng có cảm giác lạnh lạnh. Trước kia Đồng Ngôn ở phía Bắc, đã quen với việc trong phòng luôn có máy sưởi, cứ ngỡ rằng vào phòng học rồi sẽ được ấm áp hơn. Đến Thượng Hải hơn hai năm, cô vẫn không quen mặc quần áo dày, lạnh run co ro ngồi một chỗ mà nghe giảng. Cô nắm hai tay vào nhau, cố tự sưởi ấm chính mình.

Chữ viết trên bảng của anh thật đẹp, chính mình lúc học tiểu học cũng từng chăm chỉ luyện bảng chữ mẫu nên nhận ra đây là Sáu Kim thể¹. Khi ấy chỉ cảm thấy kiểu chữ này có vẻ vui sướng, có một ý vị riêng. Người thích viết kiểu chữ này, càng lớn càng bộc lộ tài năng. Giáo viên luyện chữ cho cô đã từng nói qua lời này. Nhưng là... Mà cô thì cảm thấy anh cùng với việc bộc lộ tài năng đó chẳng có mối liên quan gì đến nhau cả. Lúc này tay phải của anh đút trong túi quần, tay trái cầm viên phấn viết xuống một hàng chữ Tiếng Trung, đồng thời dùng tiếng Anh giảng phần mở đầu của bài hôm nay.

Cô Bình Sinh là giảng viên duy nhất trong học kỳ này chịu giảng bằng song ngữ, ngay cả các giảng viên từ Nhật về cũng kiên trì viết bảng bằng tiếng Anh. Thật ra, lúc học viện tuyển sinh viên cũng rất chú trọng thành tích tiếng Anh, hết năm học thứ hai trong lớp chỉ có ba người chưa qua tiếng Anh cấp 6. Anh hoàn toàn không cần vì số ít vài người mà phiền phức đến vậy. Nhưng dựa vào những điều nhỏ nhặt này có thể thấy được anh luôn suy nghĩ chu toàn.

“Lưu Nghĩ,” Hoàn thành phần mở đầu bài học hôm nay, anh xoay người nhìn về phía lớp trưởng, “Trầm Diêu đâu?”

Lớp trưởng nín lặng một lúc, quay đầu nhìn Đồng Ngôn. Mấy người cùng phòng ký túc xá với Đồng Ngôn đều là những người thích cúp học làm việc riêng. Thứ sáu phần lớn đều không ở đây, ai biết hôm nay cô ấy lại đi đâu?

“Thưa thầy Cô, Trầm Diêu lại luyện tập với dàn nhạc, xin nghỉ.” Đồng Ngôn nhắm mắt nói.

“Còn Vương Tiểu Như?” Giọng Cô Bình Sinh rất bình thản.

“Vương Tiểu Như... Trong nhà có việc gấp, cũng xin nghỉ ạ.”

Vương Tiểu Như mới quen bạn trai mới, là người ngoài học viện. Tối qua cô nói có party gì đó có thể thấy thân tượng Từ Tịnh Lôi, đến bây giờ cũng chưa có trở về.

Ánh mắt của anh quét qua phòng học một lần, rất nhanh phân biệt được sinh viên dự thính và sinh viên lớp mình. “Văn Tĩnh Tĩnh cũng không có đến?” Anh lại đang nhìn cô. Lần này ngay cả sinh viên dự thính cũng bắt đầu thấp giọng nghị luận.

Đồng Ngôn nắm bút, lại không thể né tránh tầm mắt của anh, rõ ràng mình là người duy nhất trong phòng kí túc đi học, lại thành cái đích cho mọi người chỉ trích... Cô cảm thấy mặt hơi nóng, “Văn Tĩnh Tĩnh bị bệnh ạ.” Cô thật muốn cường điệu: thực sự là bị bệnh ạ.

“Thứ hai tuần sau bảo ba người họ cùng đến phòng làm việc của tôi.” Anh vẫn như trước, nói một cách không gọn sóng.

Trong lòng Đồng Ngôn lộp bộp một tiếng. Lần này phiền to rồi.

Sau khi tan học, lớp trưởng cũng lo lắng đến toát cả mồ hôi hột, đi tới nói với Đồng Ngôn, “Con thô nóng nảy còn biết cần người, tính tình Thấy Cố cũng rất tốt, nhưng cũng bị phòng kí túc xá của các cậu bức cho điên rồi.” Lớp trưởng giơ cao cuốn sách trong tay lên, suýt nữa thì đập vào Cố Bình Sinh đang đi tới.

Anh chỉ khẽ giơ tay cản lại, lớp trưởng đang trong cơn giận giữ, lập tức quay đầu rống thất thanh, “Bắt đầu họp lớp!”

Sau đó, phòng học hoàn toàn im ắng. Các sinh viên dự thính cũng choáng váng, vội thu dọn sách vở.

Cố Bình Sinh cũng là ngẩn ra, giọng điệu như trưng cầu ý kiến cậu ta, “Cần tôi tham gia không?”

“Không, không cần ạ.” Ngay lập tức lớp trưởng ngưng công kích.

Đồng Ngôn cúi đầu thu dọn sách vở, trong tầm mắt vẫn thấy anh đi ngang qua bàn cô đang ngồi rồi bước ra khỏi phòng.

Cô lên thư viện đọc sách đến tận tối mới trở về phòng ký túc xá. Buổi sáng khi cô đi rèm cửa sổ cũng đã kéo lên, bây giờ vẫn y nguyên. Cô gọi Tĩnh Tĩnh một tiếng, nhưng không thấy ai lên tiếng, cô có chút lo lắng, bèn cời giày leo lên giường Văn Tĩnh Tĩnh, thấy cô ấy vẫn còn đang đắp chăn ngủ. Đưa tay sờ trán cô ấy... nóng quá. Lúc thu tay lại, đụng phải chiếc gối, sao lại ướt thế này? Ra

nhiều mồ hôi như vậy sao? Đồng Ngôn gọi Tĩnh Tĩnh dậy, thay quần áo cho cô ấy rồi đỡ cô ấy xuống giường.

Thở hì hục đạp xe đạp, đưa Văn Tĩnh Tĩnh đang sốt cao đến phòng y tế có trong học viện. Ghế còn chưa có ngồi nóng, bác sỹ đã vung bút viết giấy chuyển viện lên tuyến trên, “Chuyển sang viện Năm đi, sốt cao quá.”

Vì vậy cô đành phải đạp xe hai mươi mấy phút nữa, đưa Tĩnh Tĩnh đến bệnh viện ngoài học viện. Đây là bệnh viện dành cho học viện họ, bởi vì không nằm ở nội thành nên buổi tối rất ít người. Bác sỹ trực ban vừa trẻ tuổi lại rất cẩn thận, đến cuối cùng Tĩnh Tĩnh bắt đầu truyền nước biển, người bác sỹ đó còn cố ý chạy đến xem, hỏi thăm vài câu về tình trạng của cô ấy.

Đồng Ngôn nhìn anh ta, chợt tự hỏi nếu thầy Cố không chuyển nghề, có phải bây giờ trông cũng như thế này hay không?

Trong phòng truyền nước chỉ còn một cặp mẹ con, người con hơn bốn mươi tuổi và người mẹ đã tuổi già sức yếu. Nếu bà nội bỗng nhiên bị bệnh, vậy một mình bà ở Bắc Kinh phải làm sao bây giờ? Cô bỗng nhiên có chút bất an, cách một khoảng thời gian, loại cảm giác bất an này sẽ lại xuất hiện, làm thế nào cũng không trốn được.

“Ngôn Ngôn, cảm ơn cậu.”

Cô lấy lại tinh thần, lấy túi quýt vừa mua ở cổng bệnh viện ra, lấy vài quả bóc vỏ, nhét vào tay cô bạn, “Sốt cao thế này, sao không nhắn tin cho mình?”

Văn Tĩnh Tĩnh cầm quả quýt, qua một lát sau mới nói: “Ngôn Ngôn, tớ và Cổ Lạc chia tay rồi.”

Đồng Ngôn sững sốt, “Không phải các cậu đã yêu nhau sáu năm rồi sao? Bắt đầu từ lớp mười.” Cô nhớ người thanh niên kia rất giản dị, lúc cười có vẻ thẹn thùng.

“Anh ấy đã học năm thứ tư, phải tìm việc rồi, áp lực rất lớn, bọn mình mới cãi nhau,” Văn Tĩnh Tĩnh nói, “Hôm qua anh ấy và mình lại cãi nhau qua điện thoại, anh ấy nói nhà tớ vốn chẳng có tiền, còn có hai đứa em trai sinh đôi đang học trung học, chờ bọn tớ nuôi nấng nữa...”

Cô ấy cũng không nói cho xong mà Đồng Ngôn cũng không tiếp tục hỏi. Tình trạng gia đình Tĩnh Tĩnh, cô ít nhiều cũng biết. Vốn tưởng đề tài này đến đây chấm dứt, cô cúi đầu tiếp tục bóc quýt.

“Tớ cảm thấy cuộc sống đặc biệt không công bằng,” Tĩnh Tĩnh bỗng nhiên nói, “Tiếng Anh cơ sở của tớ không vững, thật vất vả mới đủ điều kiện xin học ngoại ngữ hai là Tiếng Nhật, vậy mà thi giữa kỳ cũng không qua. Nhìn Tiểu Như xem, cô ấy chưa bao giờ đi học lại có thể nhẹ nhàng lấy được học bổng

hạng nhất, Diêu Diêu cũng thế, là sinh viên âm nhạc đặc cách duy nhất của lớp, mà học văn hóa so với tớ còn tốt hơn rất nhiều...”

Đồng Ngôn ngẩng đầu nhìn cô bạn. “Còn cậu nữa, Ngôn Ngôn, mỗi lần xem cậu dẫn chương trình, nhìn cậu ca hát biểu diễn, tớ đều rất hâm mộ.” Gương mặt Tĩnh Tĩnh nhợt nhạt sau khi hạ sốt, “Cả thầy Cố cũng đối xử với cậu tốt như vậy. Tớ thấy thầy ấy đang xem tài liệu Vật Lý trong phòng làm việc, sau này mới phát hiện thầy dạy kèm Vật Lý cho cậu.”

“Đồng Ngôn, ở chỗ tớ, tớ là người duy nhất được học ở trường đại học trọng điểm. Nhưng học đến bây giờ, bạn học trong lớp đều đã bắt đầu xin các chương trình học ra nước ngoài học thạc sỹ, tớ vẫn còn phải đang cố sức hoàn thành chương trình học trong nước. Tớ có hai thằng em sắp thi vào đại học nữa rồi, bọn chúng cũng không còn như lúc còn nhỏ nữa, thành tích cũng rất kém... Ngôn Ngôn, cứ nghĩ tới những điều này, tớ liền cảm thấy cứ học mãi cũng không thay đổi được cái gì, cuối cùng rồi cũng giống như vậy, đến từ đâu thì sẽ về đúng nơi đó.”

Phòng truyền dịch rất yên ắng. Giọng của Tĩnh Tĩnh không lớn, giọng điệu lại bình thản đến mức không thể bình thản hơn được nữa.

Đồng Ngôn bóc một quả quýt, ăn một miếng. Bởi vì trời lạnh, quýt ăn vào miệng như là ăn phải đá, vừa chua xót lại vừa lạnh, không tính là ngon lành cho lắm. Cô chưa từng, cũng không dám nói ra hết như Tĩnh Tĩnh, chưa từng. Tâm tình khổ sở tích góp từ khi tốt nghiệp đến giờ không phải là nhỏ, nói ra những chuyện này là hoàn toàn mất tự tôn, một gia đình mà chỉ cần nghĩ đến thôi thì lòng cũng đã nhói đau thì làm sao mà cô có thể mở miệng kể ra cho được.

“Bạn trai trước kia của mình, cha mẹ đều là giáo viên trung học phổ thông. Bởi vì được cưng chiều, đến bây giờ anh ấy cũng chưa từng cố gắng học hành, phản nghịch không ai sánh bằng, nhưng đối với mình lại đặc biệt tốt. Có một mùa đông, mình đau bụng đi không được. Anh ấy chẳng nói lời nào chạy ra ngoài, đến cổng trường mua cho mình một bát mì, bắt ép người ta bán cả bát dưa cho anh ấy. Ngày đó rất lạnh, anh ấy cứ như vậy bung cả bát mì từ cổng vào đến tận cửa lớp mình, có lẽ đi vội nên nước mì trong bát cũng đều đổ ra đầy cả tay. Nhưng tốt đến thế nào, cũng vẫn chia tay.” Cô nhớ rõ, bát mì ấy hình như là 6 đồng. Lúc ấy cảm thấy đáng quý. Nhưng sau này có ăn, cũng sẽ không có mùi vị kia nữa.

Chú thích:

1. Sáu kim thư – 瘦金书: hay còn gọi là “Sáu kim thể – 瘦金体”, là một thể chữ trong Thư pháp, là loại Chính Khải do Tống Huy Tông Triệu Cát sáng tạo ra trên cơ sở học theo lối chữ của Nhị Tiết đời Đường. Đặc điểm của thể chữ này là: kết thể chữ hơi dài, đường nét gầy guộc mà cứng cỏi. Thể chữ này là một trong những phong cách độc đáo của nghệ thuật Thư pháp.